

Titel: Kapitel 89.

Citation: "Kapitel 89.", i *1915/1916: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder:
<https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r27-shoot-chptrd1e26814.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: 1915/1916: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel 89.

Paatale af borgerlige Krav under Straffesager.

§ 991.

I Politisager samt i Sager, der paadømmes ved Undersøgelsesretten (§ 925). kan Erstatning hos Tiltalte tilkendes den forurettede for den ved Forbrydelsen for- voldte Skade, naar han herom har fremsat Begæring for Retten, hvortil der, for saa vidt Sagens Beskaffenhed dertil giver Anledning, bør gives ham Lejlighed.

Under andre offentlige Straffesager har vedkommende Paatalemyndighed, naar dette kan ske uden væsentlig Ulempe, efter Begæring af den forurettede at forfølge de for denne ved Forbrydelsen begrundede borgerlige Krav paa Tiltalte. Som Følge heraf bør der, for saa vidt Sagens Beskaffenhed dertil giver Anledning, under For- undersøgelsen gives den forurettede Lejlighed til at erklære, om han begærer sig tilkendt Erstatning under Sagen. Er dette ikke sket, eller rejses Tiltale uden forud- gaaende Forundersøgelse, bør Paatalemyndigheden saa betimeligt give ham Lejlighed til at erklære sig, at fornøden Paastand kan blive optaget enten i Anklageskriftet eller i alt Fald i Stævningen.

For saa vidt særlige Beviser maatte blive at føre under Domsforhandlingen i en Nævningesag til Støtte for et borgerligt Krav, bør Paatalemyndigheden angive disse i sin Bevisfortegnelse eller i et Tillæg til denne (jfr. §§ 834 og 836).

Retten kan paa ethvert Trin nægte et borgerligt Kravs Forfølgning under Straffesagen, naar den finder, at dets Behandling under denne ikke kan ske uden væsentlig Ulempe.

Den i Lov Nr. 125 om Motorkøretøjer af 29. April 1913 § 33, 4de Stykke hjemlede udvidede Adgang til at faa Erstatningskrav afgjort under en offentlig Straffesag bliver staaende ved Magt,

Den forurettede kan paa ethvert Trin indtil Sagens Optagelse til Dom tage sin Begæring efter nærværende Paragrafs første og andet Stykke tilbage med Forbe- hold af Adgang til at paatale Kravet i den borgerlige Retsplejes Former.

§ 992.

Finder Retten, at de Oplysninger, der foreligger til Støtte for en Paastand, som er fremsat i Henhold til de foregaaende Paragraffer, er ufuldstændige, eller at den Domfældelse eller Frifindelse, som finder Sted for Straffespørgsmaalets Vedkom- mende ikke vil medføre en Afgørelse i samme Retning at den heromhandlede Paa- stand, bliver denne ikke at tage under Paakendelse, se dog Lov Nr. 125 om Motor- køretøjer af 29. April 1913 § 33, 4de Stykke.

I ethvert Tilfælde, hvor Retten ikke har paakendt et under Sagen paatalt borgerligt Krav, staar det den forurettede frit for at paatale dette i den borgerlige Retsplejes Former.

§ 993.

Størrelsen af den Erstatning, som tilkendes den forurettede, fastsættes af Retten. I Nævningesager kan dog Retten, naar hertil er særlig Grund, forelægge Nævningerne Spørgsmaal, saavel om Skade er bevirket ved Forbrydelsen, som om Erstatningens Størrelse. Ved Stemmegivningen om Erstatningens Størrelse bliver den Sum gældende, som har over Halvdelen af Stemmerne for sig, naar dertil med- regnes de Stemmer, som er afgivne for et højere Beløb.

§ 994.

I Sager, som forfølges af den forurettede, gøres borgerlige Krav gældende paa samme Maade som Paastanden om Straf.

§ 995.

Paaankes Dommen for Straffepaastandens Vedkommende, bliver ogsaa dens Afgørelse vedrørende de under Straffesagen paatalte borgerlige Krav at prøve af den overordnede Ret, for saa vidt den Afgørelse, der træffes for Straffepaastandens Ved- kommende, maa bestemme Afgørelsen med Hensyn til bemeldte Krav. Ellers om- fatter den overordnede Rets Prøvelse ikke de borgerlige Krav, medmindre disse ud- trykkelig er inddragne under Anken, jfr. dog næstsidste Stykke.

Ogsaa i Henseende til Anke har Paatalemyndigheden at varetage den for- urettedes Tarv, naar fornøden Begæring fra denne foreligger. Reglerne i § 991, 4de Stykke, og § 992 finder ogsaa her tilsvarende Anvendelse.

Ved Paaanke, der omfatter ogsaa Bevisbedømmelsen, bliver de for den under- ordnede Ret rejste borgerlige Krav at undergive den overordnede Rets Prøvelse, naar ikke baade Tiltalte og den forurettede udtrykkelig har frafaldet dette; saadanne Krav kan derhos i dette Tilfælde fra nyt af inddrages under Sagen i samme Ud- strækning, som om Sagen var indbragt for vedkommende overordnede Ret som første Instans.

Kære finder ikke Sted overfor Rettens Beslutninger vedrørende borgerlige Krav.

§ 996.

Overfor Rettens Afgørelse angaaende et ved Dommen paakendt borgerligt Krav staar særskilt Anke i den borgerlige Retsplejes Former saavel Tiltalte som den forurettede aaben, naar Afgørelsen vilde kunne paaankes efter Reglerne om den borger- lige Retspleje. Saadan Anke kan ikke grundes paa, at Afgørelsen er urigtig som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Beviset.

Ottende Afsnit. Fuldbyrnelsen af Domme i Straffesager.

Kapitel 90.

§ 997.

Politimesteren drager Omsorg for Straffedommes Fuldbyrdelse saavel i Hen- seende til Straf som i Henseende til Dommens øvrige Bestemmelser, derunder Erstat- ning til den Skadelidte, for saa vidt denne begærer det. Han staar herved under Overanklagerens Overtilsyn, for saa vidt Sagen hører under dennes Virkekreds.

Bøder, for hvis Inddrivelse der er Hjemmel, og Erstatning, der under Straffe- sagen er tilkendt nogen, inddrives efter de i Bogen om den borgerlige Retspleje fore- skrevne Regler. Med Hensyn til Afsoning af den Del af nysnævnte Bøder, som ikke betales eller indkommer ved Eksekution, har den forurettede at henvende sig til ved- kommende Politimester.

I Domme, hvorved nogen tilholdes at opfylde en Forpligtelse mod det offent- lige, kan som Tvangsmiddel fastsættes en fortløbende Bøde, der tilfalder Statskassen og afsones efter Reglerne i § 3 i Lov af 16. Februar 1866 om Afsoningen af Bøder udenfor kriminelle Sager.

§ 998.

Opstaar der med Hensyn til Dommens Fortolkning, Beregningen af Friheds- straffe, som er idømt eller træder i Stedet for idømt Straf, eller i andre Henseender Tvist mellem Politimesteren eller den denne overordnede Myndighed og den, overfor hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde en Straffedom, bliver Spørgsmaalet paa dennes Begæring at forelægge den Ret, som har afsagt Dom i Sagen i første Instans, men uden at den af Overanklageren eller Politimesteren anordnede Fuldbyrdelse af den Grund behøver at udsættes, medmindre Retten beslutter det.

Rettens Afgørelse træffes ved Kendelse. Drejer Tvisten sig om, hvorvidt den, overfor hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde Straffen, er den domfældte, skal mundtlig Forhandling og Bevisførelse finde Sted i et offentligt Retsmøde, i hvilket den paagældende er til Stede. I andre Tilfælde træffes Afgørelsen i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, saa vidt fornødent, er givet Parterne Lejlighed til at udtale sig mundtlig eller skriftlig.

Underrettens, henholdsvis Sø- og Handelsrettens Afgørelse af det i foregaa- ende Stykkes andet Punktum nævnte Spørgsmaal kan paaankes til Landsretten. I øvrigt kan de i Medfør af nærværende Paragraf truffne Afgørelser alene være Gen- stand for Kære.

§ 999.

Ingen Straffedom kan fuldbyrdes før Udløbet af den Frist, i hvilken Anke i Medfør af Lovens almindelige Regler staar aaben, medmindre Afkald paa Anke for- inden er givet.

For Bødedomme, som ej kan paaankes, gælder en Fuldbyrdelsesfrist af 3 Dage, som beregnes paa den i § 948 angivne Maade. Er der Grund til at antage, at Domfældte vil søge at unddrage sig Fuldbyrdelsen, kan Dommen dog fuldbyrdes

straks, medmindre der paa Stedet stilles Sikkerhed for den idømte Bødes Beløb. Er Bøden tillagt den forurettede, er Fuldbyrdelsesfristen den i Bogen om den borgerlige Retspleje foreskrevne, hvilken ogsaa gælder med Hensyn til Erstatning, som ved Straffedommen er tilkendt.

§ 1000.

Ingen Dødsdom maa fuldbyrdes, førend den af Justitsministeren har været Kongen forelagt, og Kongen har

besluttet ikke at benytte sin Benaadningsret.

Den Landsret, som har afsagt Dødsdommen, og Højesteret, naar Dommen har været paaanket, skal afgive Erklæring, hvorvidt der findes Grund til at anbefale den domfældte til Benaadning. Erklæringen indgives til Justitsministeren, naar Anke- fristen er udløbet, eller Dommen er stadfæstet af Højesteret,

I alle andre Straffesager, der har været behandlede ved Landsret, kan saa- vel Retten som Nævningerne, der har medvirket ved Sagens Behandling, gøre Ind- stilling til Justitsministeren om Domfældtes Benaadning. De nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Udøvelsen af Nævningernes Adgang til at indstille til Benaad- ning gives ved kongelig Anordning.

§ 1001.

Fuldbyrdelsen af en Straffedom bliver at udsætte, naar en svanger Kvinde er dømt til Døden, eller naar den, som skal udstaa Livsstraf, Frihedsstraf eller legemlig Straf, bliver afsindig eller overfalder af en heftig Sygdom.

Naar en umiddelbar Udstaaelse af Straffen vilde medføre uforholdsmæssige, udenfor Straffens Øjemed liggende Følger for den paagældendes Velfærd eller væ- sentlige Ulemper for det offentlige, kan Justitsministeren tilstede Udsættelse.

Naar den Ret, som har fældet Dommen, finder Grund til at indstille den domfældte til fuldstændig Benaadning eller til at benaades med at lide Straf af en mildere Art, udsættes Straffens Fuldbyrdelse; det samme gælder, naar Ansøgning herom indgives af den domfældte, for saa vidt ikke allerede tidligere en Ansøgning er afslaaet. Hvorvidt en alt begyndt Fuldbyrdelse af Straffen skal standses paa Grund af Ansøgning om Benaadning, afgør Justitsministeren.

Med Hensyn til Udsættelse af Straff fuldbyrdelsen ifølge Dom forbliver det ved Reglerne i midlertidig Lov af 1. April 1911 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen. Kapitel 3. Dog skal den i Lovens § 20 i Slutningen ommeldte Kendelse med den domfældtes Samtykke kunne afsiges af Underretten i den Retskreds, i hvilken han bor eller opholder sig. Denne Kendelse afsiges efter foregaaende Undersøgelse, men uden formelig Stævning eller Rettergang og kan ikke paakæres.

§ 1002.

Hvorvidt en domfældt, der ikke tidligere er blevet fængslet, bør hensættes i Varetægtsfængsel i det Tidsrum, som forløber, førend Straffen kan fuldbyrdes, eller naar Fuldbyrdelsen udsættes eller standses, afgøres af Stedets Underret, for saa vidt Forholdene ikke tilsteder at afvente Beslutning af den Ret, der har afsagt Dom i Sagen i første Instans; herved finder da Reglerne i andet Afsnit om Fængsling An- vendelse med fornøden Lempelse. Paa lignende Maade finder Reglerne i Kapitel 73 Anvendelse med Hensyn til Beslaglæggelse paa Gods for Omkostninger og Erstatning, efter at Dom er gaaet.

Har den, som er dømt til Statsfængsel i over 2 Aar eller til Strafarbejde, unddraget sig Straffens Fuldbyrdelse, kan Beslaglæggelse paa hans Formue her i Riget

anordnes efter Reglerne om denne Forholdsregel i Kapitel 73. Er der efter Af- sigelsen af Straffedommen hengaaet 10 Aar, kan Begæring til Retten herom kun fremsættes efter Justitsministerens Befaling. Foruden i de i § 796 Nr. 1 og 2 nævnte Tilfælde bortfalder Beslaglæggelsen, naar Benaadning finder Sted; fremdeles bortfalder den, naar 10 Aar er hengaaet efter Straffedommens Afsigelse, medmindre Justits- ministeren begærer den vedligeholdt.

§ 1003.

Naar en Anke, som alene er rejst af Paatalemyndigheden, afvises eller forkastes, kan den overordnede Ret gøre saadan Forandring i den ved den paaankede Dom bestemte Straf, som i Medfør af Straffelovens § 58 maatte findes begrundet ved det Varetægtsfængsel, som Domfældte har været underkastet efter Dommens Afsigelse.

§ 1004.

Naar der til Fuldbyrnelsen af en Straffedom bliver Spørgsmaal om den domfældtes Paagribelse, kan de samme Forholdsregler anvendes, som er hjemlede, naar Fængslingskendelse er afsagt.

§ 1005.

Bødestraffe, som ikke er fuldbyrdede, bortfalder ved den domfældtes Død, for saa vidt der ikke er særlig Hjemmel for, at hans Bo hæfter for Bøden.

§ 1006.

Ovenstaaende Regler finder med de af Forholdets Natur eller særlige Forskrifter følgende Lempelser ogsaa Anvendelse ved Fuldbyrnelsen af Kendelser, hvorved Retten har paalagt Vidner eller andre Straf.

Fuldbyrkelse af de i § 177, jfr. § 206, omtalte Kendelser kan dog først finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begæring om Kendelsens Ophævelse i Henhold til § 177 er forløbet, eller Retten har nægtet at efterkomme en saadan Begæring.

Med Hensyn til Fuldbyrnelsen af de i §§ 194 og 212 ommeldte Bødepaalæg forholdes efter de almindelige Regler om Bøder, som paalægges af Øvrighedsmyndigheder.